При місячнім світлі розпрягши гнідого,
До ранку відпустить на випас коня.
І спрагу з цебра погамовує довго,
На небо погляне, де зір метушня.

До хати заходить. Знімає кашкета.
А після вечері тютюн дістає...
А потім неквапно встає з табурета,
Глядить на сімейство поснуле своє.

А потім лягає у ліжко рипливе
І руки складає на грудях тісні.
Та гавкне собака — і думка дітклива
Не дасть йому спати: "Я вдома чи ні?"

Це світиться так білина рушникова
Чи місячне світло — мов плин ручая?
Мовчання. Ніхто не відкаже півслова...
Вві сні лише стогне матуся моя.

Причулося їй, що вуздечка дзвеніла
І ніби хтось воду пролив із цебра.
Метнулася, боса, до вікон зраділо...
Стоїть і хустиною сльози втира.

При місяці срібні завмерли дерева.
Тривожно бринять електричні дроти.
І знов підступилася туга свинцева:
Бо скільки з останнього бою іти?

Чи довго їй очі свої видивляти?
Чом доля вдови — як трава-молочай?
І скільки самій і садити, й копати?
...Приходить у пам'ять з дитинства ратай,

Сівач і косар.. Невідступно приходить
У мамині сни... Кожна хата сумна,
Яку похоронка знайшла, і відтоді
Полеглих вертає часів крутизна
При місячнім світлі...

Перекладач: Анатолій Глущак